

189 676

İslâm Kadın ve Toplum (Kadın Panelleri)

Kadın Gözüyle Hz. Peygamber-I

Kadın Gözüyle Hz. Peygamber-II

Kadın Gözüyle Hz. Peygamber-III

Tasavvuf Geleneğinde ve Mevlâna'da Kadın

Demokrasi ve Etik

İslâm Kadın ve Toplum (Kadın Panelleri)

Yayın No: 397

Sempozyumlar ve Paneller Serisi: 42

© Bütün Hakları Türkiye Diyanet Vakfı'na aittir

1. Baskı, Mart 2008, Ankara, 1.000 adet

ISBN 978-975-389-531-6

08.06.Y.0005.378

Redaksiyon : Dr. Mehmet BULUT

Kapak ve İç Tasarım: Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Mat. ve Tic. İşl.

Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Kurulu'nun
12.09.2006/35-6 sayılı kararıyla uygun görülmüş ve
Mütevelli Heyeti'nin 02.05.2007/1237-21/a
sayılı kararıyla basılmıştır.

Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Matbaacılık ve Ticaret İşletmesi'nin dizgi,
fotomekanik, ofset ve cilt tesislerinde hazırlanıp basılmıştır.

TÜRKİYE DIYANET VAKFI
Yayın Matbaacılık ve Ticaret İşletmesi

OSTİM Örnek Sanayi Sitesi
1. Cadde 358. Sokak No: 11 06370 Yenimahalle / Ankara
Tel: 0312. 354 91 31 (pbx) Faks: 354 91 32
e-posta: tdvyayin@diyanetvakfi.org.tr

Peygamber Sevgisi

Dr. Sevim YILMAZ*

Peygamber Efendimiz (s.), Allah'ın Hayy isminin bir tecellisi ve lütfü olarak öldükten sonra da ruhen hep yaşayacağını; bütün devirlerde, bütün zaman ve mekânlarda ettiğimiz salât ve selâmların kendisine arz edileceğini ifade etmektedir. Buradan hareketle 14 asır evvel Mekke'yi, Medine'yi şereflendiren Peygamberimiz, adıyla ve anılmasıyla şu anda bu mekânı ve gönüllerimizi şereflendiriyor. Onun için öncelikle Peygamber Efendimize "Hoş geldin Yâ Rasûlallah" diyelim. Allah'ın salât ve selâmı Peygamberimize ve sizlerin üzerine olsun.

Neden Peygamber sevgisi? Niçin bu kadar bu sevgi üzerinde duruyoruz? Çünkü sıcacık bir sevgiyle ona ittiba etmemizi, onu sevmemizi Allah istiyor.

Buyuruyor ki: "*Rasûlüm: De ki, Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin.*"

Burada Peygamberimize itaat Allah'a götüren muhabbetin bel kemiğini oluşturması yönüyle önem arz eder. İttiba bir iktida olaydır. İktida ise sevgili ile gönülden, istekle onun izine basarak yürümek demektir. Yani Allah'ın Habibi'ni sevmekle ve ona itaat etmekle Allah'ı sevmiş ve Allah'a ittiba etmiş olacağız.

Nitekim yaygın bir rivayete göre Allah: "*Ben gizli bir hazineydim. Bilinmek, sevilmek istedim*" diyor. Sûfî ontolojisinde Allah bilgisine ulaşma, ancak onun yeryüzündeki numunesi ve bütün isimlerinin kendisine yüklenmiş insan-ı hakikinin tanınması, bilinmesi suretiyle olacaktır.

İnsan üzerinden Allah tanınacaktır. Allah'ı bilmek için insan bir araç.

* Ankara Üniv. İlahiyat Fak. Öğretim Görevlisi

Onun için Allah meleklerle, insana secde edin diyor. Böylece sanatının en büyük eseri olan insanın önemine dikkatleri çekiyor.

İnsanlığın içinden de, bütün insanlığın özünü temsil eden, her açıdan kemâl zirvesine ulaşmış hakiki insana model olan Peygamberimizi numune olarak seçiyor.

Meselenin bir başka zaviyesi ile, Allah kendini bildirmek, tanıtmak ve sevdirmek için bizimle anlayabileceğimiz bir dille konuşuyor. Onun için *“size, sizin içinizden bir peygamber gönderdik.. sizin gibi bir beşerdir.”* diyor.

Zahiri yönüyle bizim gibi bir beşer; ancak mânevî yönüyle her açıdan zirve noktalara ulaşmış, Allah'ın Kur'an'da en yüce bir ahlâk ve üsve-i hasene; yani en güzel bir model olarak sunduğu bir şahsiyettir. İnsanoğlunun muhtaç olduğu hangi güzellik ve haslet varsa onda kemâl noktasına ulaşmıştır. En mükemmel kulluğun zirvesi ancak onda gerçekleşmiştir. Peygamberimize duyulan aşk ve muhabbet ibadetlerimize huzur, beşeri davranışlarımızı nezaket, ahlâka incelik, gönüllere rikkat, lisanlara ruhaniyet, nazarlara derinlik akseder. Zira bütün bu güzelliklerin tahsil edilebileceği en feyizli menba Peygamber Efendimizdir.

Allah onu bütün âlemlere rahmet vesilesi olarak göndermiştir. Ve kendi sıfatları olan Raûf ve Rahim isimlerini ona atfederek şöyle buyuruyor: *“Andolsun, size içinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sıkıntıya uğramanız ona ağır ve güç gelir. Sizin üzerinize çok düşkündür. Müminlere çok şefkatli ve merhametlidir.”*

Burada ifade edilen Peygamberimizdeki şefkat ve merhameti, ümmetine olan düşkünlüğünü fitraten en iyi hissedip anlayabilecek, Mevlânâ'nın da, doğurganlıkları dolayısıyla, “yaratılan değil sanki yaratıcı gibidir” diye tanımladığı kadınlardır. Kadınlarda da hususen, anne olanlardır. Bir anne şefkati, insanı hayrette bırakacak boyuttadır. O şefkatiyle gerektiğinde gözünü kırpmadan evladı uğruna canını feda eder. Onun için anne şefkati peygamberlikle irtibatlı olup peygamber şefkatine benzetilmiştir. Ancak ömrü boyunca “ümmetim, ümmetim...” diye yaşayan Peygamberimizin muhabbet ve şefkati, yavruları üzerine titreyen, onlara kol kanat geren müşfik bir annenin sevgisiyle kıyaslanamayacak kadar üstündür. Kur'an'da *“peygamber, müminlere kendi canlarından daha yakındır, müşfiktir”* buyurulmaktadır.

Bu rahmetin tezahürünü gösteren bir tablo sunmak istiyorum. Taif hadisesinde yaşanan bir tablo.

Bir gün Âişe validemiz: “Ya Rasulallah! Uhud savaşıdan daha fazla daraldığın gün oldu mu?” Diye soruyor.

Uhud ki, varoluş berzahı gibi bir ortam.. Allah Rasûlü'nün yaralandığı bir ortam.. İslâm'ın dağ gibi yiğitlerinin, Rasûlüllahın amcası gibi Medine'ye İslâm nurunu taşıyan, Mus'ab gibi yıldızların söndüğü bir ortam. Mekke'de Peygamberimizin hüznü senesi. Zor günlerinde en büyük desteği veren Hz. Hatice ve amcası Ebû Talib vefat etmiş. Baskılar artmış, Mekke dar olmuş.

İşte o zaman Peygamberimiz hakikatleri anlatabileceği, aşına gönüller bulma ümidiyle Taif'e gidiyor. Taif'te kabilelerin ileri gelenlerine tevhide anlatıyor. Ancak onlar dalga geçiyor, alay ediyor, küçük görüp hakaret ediyorlar. Bunlar da yetmemiş gibi, Taif'in serkeş çocuklarını örgütleyip taşıyın şu deliyi diyerek onu taşılatıyorlar. O güzeller güzeli, meleklerin tül gibi üzerine titrediği Allah Rasûlü kan revan içinde kalıyor. Zulmün, barbarlığın, acımasızlığın uç noktası yaşanıyor.

Oradan uzaklaşıp geldiği yerde ellerini kaldırarak ağlayarak dua ediyor. O esnada Cebrail (a.s) geliyor. “Ya Rasulallah, Allah'ın selâmı var. Dilersen Taif dağını onların üzerine yıkacak” diyor. O, “Hayır; onlar bilmiyor, bilselerdi yaparlardı mıydı? Ben Allah'ın onların soyundan Allah'a ibadet eden ona şirk koşmayan bir neslin gelmesini dilerim” diyor ve kısa zaman sonra o ızdırıp ve rahmet duasının kabulü görülüyor. Taif müslüman oluyor.

İşte, Peygamberin hayatının her safhasını kuşatan rahmet boyutunda temel çizgi bu.

Tabii, o sadece insanlara değil bütün varlıklara rahmettir. Sevgisi bütün kainata nüfuz etmiştir. Bir gün ordusuyla geçerken yavrularını emziren bir köpeği görüyor. Arkaya dönüp arkadan gelenlerin onları rahatsız etmemeleri için dikkat etmelerini söylüyor.

Peygamberimize olan sevgi, imânda kemâli gösterir. Çünkü beni ve Allah'ı her şeyden öte sevmedikçe tam iman etmiş olmazsınız diyor. Diğer taraftan Peygamberimize sevgi bir kurtuluş belgesidir.

Sahabi soruyor: “Kıyamet ne zaman?” O da, “Ne hazırladın kıyamet için” diyor. Sahabi, “Kıyamet için çok fazla namaz, oruç, sadaka hazırlamış değilim; ancak, Allah ve Rasûlünü canımdan öte seviyorum” diyor. Bun üzerine Peygamberimiz, “Kişi sevdiğiyle beraberdir” diyor.

Hadisin râvisi Enes b. Mâlik şöyle diyor: “İslâmiyet zuhur edeli Müslümanların bu müjde kadar ikinci bir şeye sevindiklerini görmedim.”

Allah'ın bizden istediği işlevsiz bir bilgi değil, bilginin semeresi olan sevgidir.. Rasulullahı dolayısıyla Allah'ı ne kadar sevdik, bu sevgiyi ne kadar gerçekleştirdik? Yani sevgimize göre değerimiz belirlenecek. Zira bilgi bir noktaya kadar gelir. Orada sevgiyle buluşup bir dönüşüm gerçekleşmezse onun bir önemi yok. Sevgiye dönüşürse, sevgiden sonra tekrar bir bilgi süreci başlar. Sevgi bilgiyi doğuruyor, oluşturuyor. Ancak bu bilgi ruhî yapılanmamızda içselleştirdiğimiz bilgidir. Kapalı, meçhul yönlerimizi açığa çıkartan, benliğimizi inşa eden, özümüzle buluşturan bir bilgidir. Bundan dolayı sevgi merkezdedir. Sevgi olmazsa bunları gerçekleştirmek olası değil.

Bu açıdan tasavvufta sevgi esas ve nihai bir unsurdur. Yani tasavvufun kazandırmak istediği nihai nokta muhabbetullahtır, Allah sevgisidir. Onun için müşidlere önce peygamber sevgisini kazandırırılar. Zira iç dünyamızın hudutsuz alanları henüz keşfedilmemiş meçhuller, nüveler halindedir. Peygamberimizdeki Nûr-i Muhammedî bütün insanlarda nüve halinde meknuzdur.

Bu nüveleri Peygamber sevgisiyle çıkaracağız. Yani biz hayatı Peygamberimizin sünnetine ittiba ederek onun yaşam gözüyle öğrendikçe şefkati, sevgiyi, bilgiyi öğrenecek ve kendi hakkımızda daha derin bir anlayış kazanacağız. Yani Peygamberimiz bizim aynamız olacak. Ardından Allah sevgisine ulaşılır. "Kim kendini bildi, Rabbini bildi." Ancak bu sevginin oluşması için nefsin terbiye edilip olgunlaşması esastır. Çünkü; nefsin olduğu yerde hakiki sevgiden bahsedemeyiz.

Zeki olabiliriz, önemli yerlerde olabiliriz, dünyanın en âlimi olabiliriz. Ancak nefsani benlikten arınmış yalın bir sevgimiz yoksa, içimiz her zaman boş kalacaktır.

Mevlânâ diyor ki:

Ey özünden habersiz gafil

Sen hala kabukla öğünüyorsun

Dikkat et ki, sevgilin canının içindedir.

Bedenin özü duygu, duygunun özü candır.

Sen eğer tenden duygudan ve candan geçersen hep onu bulursun.

İnsandaki nefsin tekâmül sürecinde hırs, haset, kin, kıskançlık, umutsuzluk açgözlülük... gibi var oluşun bütün sorunları anlaşılıp çözüldüğünde muhabbet kendiliğinden doğal olarak ortaya çıkar.

Son olarak Peygamberimizin muhabbeti yanında onun ızdırıp insanı olu-

şunun bizim açımızdan önemine dikkatleri çekmek istiyorum.

İmâm Rabbânî, “İzdirap, muhabbetin ayrılmaz parçasıdır” diyor. Biz bunu Peygamberimizde en zirvede görüyoruz.

Yine Mevlânâ bunu çok güzel dillendiriyor:

“Mum, hem yanıyor hem ağlıyordu. Çünkü kendisini ateşe, ızdıraba vermişti. Fakat göz yaşları dökerken etrafa ışık saçıyordu. Yine o mum: ‘Bu dünyadan kazanç elde etmek için altınlar, gümüşler saçsan bunlar sana ne fayda sağlar? Mânevî kâr elde etmek istiyorsan benim gibi yanmaya, erimeye bak’ diyor.”

Bugün insanlığımızın, bu ızdıraba, bu fark edişe o kadar çok ihtiyacı var ki, uyuşturucu, içki, cinsel istismar içinde, kişilik erozyonu yaşayan gençlerimizin, yavrularımızın onun rahmet dolu soluğuna her zamankinden daha çok ihtiyacı var.

Kısaca, ruhun huzur ve sükûna kavuşacağı asli ve nihai muhabbet merkezi Allah’tır. Bu yüzden nihayeti Hakk’a varmayan sonu O’na ulaşmayan yanlış adreslerde heba edilen fâni muhabbetler, ruh için beyhude yorgunluk ve sıklet sebebi olacaktır.

Mevlânâ; “Kuzunun kurttan kaçmasına şaşılmaz. Zira kurt, kuzunun düşmanı ve avcısıdır. Asıl hayret edilecek şey, kuzunun kurda gönül kaptırmasıdır” diyerek bu anlamda bize önemli mesajlar vermektedir.

Hülâsa, merkezî muhabbete götüren en doğru en kestirme yol Peygamberimize muhabbet ve ona itaattir.

Onun ümmetine olan muhabbetine vefa göstermek, her müminin bir vicdan borcudur.